

* Đ nh thủy n nhân đ u Trung Tá Nguyễn Văn Tăng * H a sĩ ETC Nguyễn Quang Tr ng, cùng nh ng thủy n nhân tr i Normol, Banthad, Panat Nikkhom, Thái Lan 10/88 - 6/90 * Ba tôi là ng i quy t đ nh cho vi c v t biên, ông nói 13 năm h c t p c i t o tr i dài qua nh ng tr i từ Nam B c...cùng 20 năm làm lính chi n đ u v i C ng S n t ng ngày, ông có đ kinh nghi m x ng máu đ ph i ra đi. Ba tôi quy t đ nh, có nghĩa là m i v i c đã xong, không c n bàn cãi, th t ra bên ngoài nhà tù ba tôi đang , chúng tôi cũng đang trong cái nhà tù hình ch S mang tên C ng Hòa Xã H i Ch nghĩa Việt Nam. M t bu i chi u Sài Gòn tháng m i v n còn nóng b c, ng t ng t. chúng tôi giã t nh ng ng i thân yêu, bàn b c thêm đôi đ u v i ng i đ n đ ng v t b n, và ra đi. Nh ng chuy n đi xa đ y tr c tr , không có t n đ a, hoan h , mà ch có cú m t bu n t i, đ u g m chuy n ra đi.

B n xe đi H ng Ng ngày y n m trên đ ng S V n H nh, chúng tôi lên m t chi c xe "ch y dù" nhi u h n xe trong b n. Ng i không h kh u buôn bán không có gi y phép, v v...Đ c s ng t do đ y đ hi u theo nghĩa nào đó quê h ng cũng ch là chui...

Chúng tôi ng i trên chi c xe khá cũ k và ch t tr i, đ y ng i và hàng hóa. Đi u này khá quen thu c v i m i ng i, chung quanh tôi h u h t hành khách là con buôn, và nh ng k ch y tr n. Nh ng câu chuy n mà chúng tôi nghe đ c là nh ng câu chuy n m u sinh thoát hi m t nh ng b n hàng, h thông báo cho nhau tin t c, mảnh khoé m i nh t đ qua sông, v t tr m...Xe ch y qua m t quãng đ ng. Tôi c m giác nh m t đi m t ph n đ t...Nh ng Bình Chánh, Long An, M Tho...Nh ng khuôn m t ng i đêm nay tôi b t g p đã nh là m t b i v n vĩnh vi n. B t làm sao h n, làm ng i vào lúc này trên quê h ng tôi không có nhi u đi u đ i a ch n, tôi ch n "đi" may ra...

Xe ch y v i t c đ c a chi c xe đ p ch y nhanh b i quá t i, nh ng tr m gác liên t c trên m t con đ ng, nh ng món ti n, nh ng gói thu c lá đ c trao đ i i s d dãi, ng i tài x không h ph m i v n ph i chi tr . Mà chính ông ta cũng không h kêu than...quen r i..Vâng! t t c đã quá quen thu c trên đ t n c này, nh ng đi u bu n c i nh t cũng đã x y ra m i ngày. Bên tôi Ba tôi đang g t gà ng , nh ng cái gà trên đ ng đi không cho ba tôi ng say, ng i i th c gi c, đ t thu c lá, nh ng vòng khói bay t n mác trong lòng xe đêm. Bên ngoài đã t i i m, nh ng con đ ng thi u đèn chi u sáng đã không cho tôi nhìn th y nhi u h n nh ng vùng đ t đã b i i. Tôi nh đ n v con tôi, nh ng đ a tr đang l n đ n, đang t u i c n s chăm sóc h ng đ n c a tôi, thì tôi i ra đi. tôi nh i i nói đ i v i con tôi " B ch v quê thăm n i vài ngày r i b tr v . Con ph i ngoan nhé! " T i nghi p nh ng đ a tr , tôi đã đ y chúng nói đ i. Bên c nh tôi ba v n còn th c, ông tr ng m t nhìn vào đêm và đ t thu c, tôi hi u không đ dàng l m đ r i b m t quê h ng mà ba tôi đã t ng s ng g n 60 năm. T m t c u bé r i làm ng i lính, và nhi u năm tù đ y, m t "quê h ng khó" i thì khó khăn, mà đi thì v n không n ...

Vào đêm, xe chày chày, rồi nhúng trộm gác cũng b b l i, nhúng vùng đất cũng vào đi qua, nhúng con buôn chung quanh tôi đã ngủ say với nhúng chuyển đi quên thu c, xe đng l i cũng m t b n xe b t h p pháp trên ph n đ t khô cháy ven sông ng i ta g i là H ng Ng , đó là n i tôi ch a h đ t chân đ n.

Không k p ng i ch c lát, sau h n tám gi xe chày, ng i đ n đ ng l i đ n chúng tôi chày vào nhúng ngôi làng ven sông tìm ng i chèo ghe đ qua sông. Ng i đ n đ ng là m t ng i thành th o nhi u năm trong ng , bà ta thu c lòng nhúng ngổ ngách, nhúng n i ch n đ đây. Chúng tôi mau chóng tìm đ c m t chi c ghe nh đ qua sông, ng i tài công chi c ghe nh có g n máy đuôi tôm cùng ba chúng tôi lu n lách qua nhúng con sông r ch chày bằng trong đêm m t mừng. Tiếng ghe máy quá l n làm tôi lo s , tôi không hi u t i sao nhúng ng i đ a đ ng lén lút l i x đ ng ph ng ti n máy n . Nhúng khi đi qua m t đ n chúng tôi l i th y r t nhi u ghe khác cũng ch r t nhi u ng i, h chào h i nhau h i h , thông tin cho nhau nghe nhúng n i c n tránh. Nhúng chi c đèn pin trong tay quét thành t ng vùng sáng trên sông n c H ng Ng , đêm nay nhúng chi c ghe qwua l i v i v i v n không quên chào h i nhau thân tình, h h p nhau thành m t ch đêm huyền ảo.

Cu i cùng thì chúng tôi cũng qua sông, con sông mà chúng tôi v a v t qua đã là con sông p ph n cu i c a quê h ng, tôi c m nh n đ c nhúng c n gió l nh c a đêm v sáng. Đ t cho mình m t đi u thu c, vĩnh bi t quê nhà, chúng tôi đang p ph n đ t đ u tiên c a Cam B t, v n là m t qu c gia C ng S n, là n i mà chúng tôi s chày thêm l n n a. Tôi không hi u c m giác c a nhúng ng i đã r i xa đ t n c nh th nào, v i tôi đó là m t c m giác k di u khi v a bi t mình r i kh i biên gi i t qu c, băng khuâng vô t . Nhìn l i, v n đêm ch a sáng, mà thôi, tôi đã ch n l a "đi" c mà!

V a qua sông, chúng tôi l i v t v nhi u gi li n đi b , n i đó không h có m t ph ng ti n nào đ di chuyển. Nhúng vùng đ t biên gi i th ng gi ng nhau, khô c n, ít s c s ng và nghèo nàn. L m l i đi, nhúng n i ch n đã không còn thích thú đ ghi nh n là quê h ng. H t đi b r i l i đi xe, r i đi b . Tr i đã sáng h n, chúng tôi đã m t nhi u gi cho cu c v t thoát mà v n ch a đi đ n đâu. R i thì chúng tôi lên m t chi c t u l n, m t lo i phà nh Phà B c M Thu n quê nhà, l i qua sông, nhúng hành khách trên t u cũng nh nhúng hành khách mà chúng tôi đã t ng g p trên quê h ng. H cũng đ u là nhúng ng i t nguy n làm ng i b t h p pháp. Tôi v n t h i n u không có h , có l ngành giao thông v n t i n c tôi, n c b n s t e l i t, ch t c ng. Đ i nhi u nh ng ai mà nghĩ đ n chuyển du l ch, thăm vi ng nhau mà làm gì? Vài gi qua sông, qua vài tr m gác n a chúng tôi xu ng t u và đi xe ôm vào Nam Vang. Cu c hành trình đã đi qua phân n a.

Chúng tôi có vài ngày nghỉ ngơi, dò hỏi, chuồn bọ thêm vài th. Thời gian ở Nam Vang khá lâu, mất gần nửa tháng. Người dân ở đây nói tiếng phổ thông và tiếng tài công và thu xếp nhu cầu cho chuyến đi xa. Trong thời gian này chúng tôi đi lại khá thoải mái ở Nam Vang. Người nói Nam Vang là một thành phố lớn nhộn nhịp và vô tội. Nhiều rác và đống m... Chúng tôi đến các quán hàng tiêu dùng Nam Vang để ăn uống tiêu dùng Nam Vang chính gốc với những chén đồ ăn cá, chén bột ngọt là bột trên bàn ăn, và tôi hiểu rằng những người tiêu dùng Nam Vang không còn chính hiểu, đã tốn hàng trăm ngàn đồng những người tiêu dùng ở Sài Gòn quê tôi. Tôi đã đi thăm đến Vua, mất vài danh lam thắng cảnh trong thành phố này, đây đó những kiến trúc hình tháp nhọn, cong vút, như là những biểu tượng của đạo của dân chùa tháp, đi vào này làm chúng tôi cảm phục nét văn hóa của xã hội này, những qua chung sống, tiếp xúc với người trong thời gian này, tôi nhận ra một điều người dân Campuchia quá thốt thà, dốt mê tín, ham chuộng bọ trở nên là đống rác, và sự cuồng tín có thể dạt dào đến nỗi đi t vong. Người dân Campuchia là một viên ngọc quý mà người người quốc là những thềm mài giữa và t o hình, họ là công bọ t mà người người láng giềng anh em muốn làm nên lo người bánh nào tùy ý, và ở Nam Vang người người ta có thể mua mọi thứ với giá rất rẻ...

Sau nửa tháng ở Nam Vang, chúng tôi di chuyển đến nơi khác của Campuchia. Ở đây có bốn công mang tên nhà Vua còn được dân gọi là Shianook, đó là công Kongponsom. Lúc đến đây mọi người không còn được tiếp do đi lại nữa, chúng tôi bị giam lỏng trong một ngôi nhà dân. Lúc này ai ai cũng mất mặt, sợ hãi tăng lên và hoang mang, lo lắng, càng gần đến đích đến. Mọi căng thẳng càng tăng dần lên. Ba tôi học hác th y rõ, người hay th dài dè dặt, ít nói hơn, tôi cũng chững khá hơn. Lo lắng, dù là nỗi lo không gì quy t đ c. Chúng tôi bàn bạc nhu cầu hơn với những khả năng phòng thủ những tình huống xấu nhất có thể đến, chúng tôi cũng đoán cho những tình huống lại rằng ngày mai, hy vọng th t ít cũng loé lên trong những ngày tuy t vng này. Tôi cũng thng c u người Thiên Chúa, những đồ ng th i cũng cảm nhận ra rằng khi yên vui, hạnh phúc, tôi ít nghĩ đến Ngài. Đêm chúng tôi thng ít ngủ, mất tiếng đồ ng nh , tiếng chó sủa cũng là một nỗi lo bọ t tr c. Trong lòng chúng tôi nỗi h i h p theo tiếng gi phút. Những đêm sâu ba tôi thích hút thuốc và suy nghĩ, mất người người thng b t đồ ng nhìn trông vào đêm, cảm thấy quãng đời đã qua có lẽ tái hiện ra, những ngày tháng gian nan trong quân ngũ và là thời gian ba tôi trân quý nhất, quân đội chi n h u với ông là cảm thấy gia tài. Ông sinh ra để làm lính, ngoài lính ra ông không hề có một nghiệp nào khác, sự làm gì trong tình huống lại trong tu i x chi u trên một quê hương xa lạ. Đó vẫn là nỗi u t không rời trong suy nghĩ của ba tôi.

Ở một buổi sáng cũng lén lút, nhìn khắp những buổi sáng đã qua, chúng tôi xuống một chiếc ghế có chiếc máy quạt nhỏ như chiếc ghế mà tôi đã rời bỏ Hàng Ng. Chiếc ghế có chiều dài 3m, bề ngang 1m. Một chiếc máy quạt đã cũ kỹ, một vài can nước, một vài gói mì ăn liền. Chúng tôi vng t bi n. Tôi và ba tôi nằm dưới lòng thuyền, trên đầu che một tấm bạt l o i Poncho, che kín bên ngoài. Người người ta chnh n th y một chiếc ghế chài đang thông thoáng bụng l o i và ch y ch m ch m. Ghế ch y đ c m t, hai giờ ra biển mênh mông, không có ghế tu qua l i. Chúng tôi đ c ngoi đ u lên đ h t th , trò chuyện, đó là những th i kh c hi m hoi và vô cùng sung sướng đ i với chúng tôi, bởi vì ba tôi và tôi đ u là những người cao trên 1m75 mà phải bó

gì trong khoang thuyền có bở ngang 1m thì qu là bở bi t giam. Chúng tôi nhìn bở u tr i, hít th , hút thu c lá và trò chuy n, nh ng r i m t chi c ghe khác ch y qua, nh ng chi c ghe tu n ti u, chúng tôi i ém k trong khoang thuyền .

..Chi c ghe ch y tr n v i t c đ ch m, bi n êm , b ng nhiên mây đen kéo t i, r i m a x i x , m a nh h n thù trút n c lên đ u nh ng thuy n nhân t i nghi p. Bên trong khoang thuyền ng i tài công v n v ng tay lái, anh không h có ch n l a đ quay v , chúng tôi đã cách b quá xa, cũng không có m t n i an toàn đ n núp. M a l n h n, bi n đ ng m nh h n. Chúng tôi m t m poncho trùm m t ra đ m a x i x lên m t, lên ng i, m a l n làm bi n xanh đ p b ng đen ngòm đ n r n ng i. Thuy n l c l , chao đ o, chúng tôi b xô ngã nhi u phía theo nh p l c l c a con thuy n v i nh ng c n ói m a, ói đ n không còn m t th gì trong c th . Nh ng viên thu c say sóng đã không còn hi u l c, b i có l nh ng ng i bào ch thu c say sóng ch a t ng là ng i v t bi n Việt Nam. Tôi nh m m t l i, cái ch t nh đ n g n h n, s m t m i c th khi n tôi nh không th di chuy n theo ý mu n đ c n a. Con thuy n nh ng i say r u. Ba tôi tr n m t ra, đôi m t l c th n, tôi b ng s đ i u không may...

Ng i tài công v n nhìn v phía tr c, anh ch có m t con đ ng cùng phía chúng tôi, anh không ph i là ng i v t bi n tìm t do, anh v t bi n vì ti n, và anh s tr v l i khi chúng tôi đ n n i an toàn, anh ta còn quá tr , s li u lĩnh chính là cái v n đ anh ta đi buôn, khi mà anh ta không h có thêm m t th c a c i nào n a. Bi n v n đ ng, th nh tho ng nh ng đàn cá l n b n mình lên kh i m t n c l i làm chúng tôi thêm lo s , xa xa không m t bóng chi c thuy n nào, b n b mù m t không th y đâu. N i lo s tăng lên lên t ng phút. Đêm sâu m a l n, chúng tôi m t l r i thi p đi...Bi n êm l i lúc nào tôi không bi t, khi t nh đ y ba tôi đang hút thu c, nh ng vì sao trên bở u tr i l i loé lên ni m hy v ng m i. Đêm v n âm u, chi c ghe m t mình ch m ch m trôi vào đêm. Lúc này tôi nghĩ đ n hai ch t do, tôi nghĩ đ n nh ng năm tù đ y c a Ba tôi, tôi nghĩ đ n nh ng ng i đã và đang m i m t ngày tranh đ u cho t do c a con ng i. Tôi hi u r ng tôi ph i s ng, tôi hi u h n cái giá ph i tr cho hai ti ng t do. Cu i cùng thì chi c ghe đã ch m vào b c n n c. G n 24 gi đ ng h chi c ghe ch tôi đ n m t b bi n khác c a Thái Lan.

Chúng tôi sung s ng b t khóc. T Do r i ? Chi c ghe đã chên vênh trên bi n, trong bão, ra kh i bão, chi c ghe đã không th v tan đ c, nên chi c ghe ph i c p b n an toàn. Ba tôi và tôi xi t ch t tay ng i tài công t đ u c m n. Chúng tôi không có cùng ngôn ngữ nên không th trò chuy n đ c. Tuy nhiên có nh ng tín hi u mà con ng i trao cho nhau không có rào c n ngôn ngữ . Đó là khi mà t m lòng đã trào ra, n c m t đã ch y xu ng, mím môi, g t đ u...Tôi mu n nói cảm n ng i tài công th t nhi u nh ng không nói đ c. Tôi c m ph c anh ta bi t bao, anh ta là ng i đã đ a tôi m t ch ng đ ng cho m t b t đ u khác. Ôi! cái ngh nguy hi m c a nh ng ng i tài công th m l ng nh anh đã làm m i đi bao nhiêu cu c đ i, h nh phúc thêm cho bao nhiêu ng i đi tìm t do. Chia tay nhau, không c n l m l i trao đ i, chúng tôi trao cho anh nh ng v t còn giá tr mang theo, cùng nh ng đ ng ti n còn sót l i, nh ng món v t đó s là

ti&n tr& công cho anh khi anh bình an tr& v& ...

Tôi d& đ&nh đi sâu vào m&t ngôi làng chài ven bi&n, nh&ng Ba tôi ngăn l&i, ông nói nên đ&i tr&i sáng. Lúc &y là m&t ngày cu&i tháng 10 năm 1988, chúng tôi n&m v&t ra trên bãi bi&n, m&c dù đêm trên b& bi&n th&t nhi&u mu&i nh&ng chúng tôi m&t l& và ng& vùi mau chóng. Ba tôi là ng& i th&c s&m & m&t ngày m&i trên ph&n đ&t t& do. Chúng tôi m&n c& i hân hoan, m&t m&i tan bi&n, và d& đ&nh di chuy&n. L&y Chúa! Chung quanh chúng tôi là m&t bãi mìn, n&u đêm hôm qua ba tôi không ngăn c&n thì có l&...Kính nghi&m chi&n tr& ng c&a ba tôi trong quá kh& đã x& d&ng đ&c vi&c. Đêm đ&n, chúng tôi nghe th&y nhi&u ti&ng s&ng n&, r&i vài ng& i lính m&c đ& r&n ri ch&y đ&n, h& d&n chúng tôi vào m&t đ&n lính che ch&n t&m b&. H& có v& gi&ng nh&ng tên c& p bóc h&n. Chúng tôi b& tr&n l&t h&t nh&ng qu&n áo mang theo và m&t ít vàng b&c. Sau đó h& ch& cho chúng tôi đi v& m&t h&ng khác (v& sau này tôi đ&c bi&t h&c là lính Para hay Khmer Đ& gi& đó...h& l&u ng& trên ph&n đ&t Thái và hành đ&ng t& ti&n nh& th& ph&) Đi m&t đ&n đ&ng ng&n, chúng tôi b& ch&n l&i b&i m&t đ&n biên phòng Thái Lan. H& là nh&ng ng& i lính biên phòng. H& b&t m&t chúng tôi xét h&i, l&c soát, sau vài gi& th&m v&n, chúng tôi ch&ng mình đ&c không ph&i là b& đ&i c& H&, h& m&i đ&i x& v&i chúng tôi t&t h&n, cho th&c ăn và thu&c lá, cho xe ch& đ&n m&t tr&i t&m gi& khác có tên gi&i là Normol. V&a đ&n tr&i, chúng tôi b& l&c xét l&n n&a. Nh&ng tên lính Thái & đây hung d&, tàn b&o, tôi b& đánh đ&p tàn nh&n khi v&a g&p m&t. Tôi không hi&u mình có t&i gì, tôi l&i không ph&i là k& thù c&a h&, món quà g&p m&t đ&u tiên trên x& s& t& do qu& là thi&u công b&ng v&i tôi, v&i nh&ng ng& i Vi&t t& n&n đang b& giam gi& & đó. T& lúc đó, tôi hi&u thêm m&t đ&u là ng& i ta có th& hành h& nhau mà không c&n là k& thù c&a nhau. Chúng l&c xét và l&y thêm nh&ng gì còn l&i c&a chúng tôi đ&c coi là t&t nh&t. Chúng tôi không quan tâm l&m nh&ng gì đã m&t, quá nhi&u th& chúng ta đã m&t, thêm m&t ít có sao đâu...

Khi chúng tôi đ&n tr&i Normol đã có kho&ng h&n 40 ng& i đàn ông đang b& giam gi& & đó. H& l&i là đàn ông, đàn bà, tr& con, có m&t vài ng& i l&n tu&i. H& im l&ng nhìn nhau, ch&u đ&ng n&i gian kh& t&ng gi&. Tr&i Normol lúc đó là m&t đ&a ng& c tr&n gian cho nh&ng ng& i kém may m&n c&ng. Nh&ng cái tên hung th&n cai tr& nh& anh Bao Th&, anh Ba M&t, anh Đon...nh&ng dòng ch& v&i vàng ghi l&i c&a nh&ng ng& i đã đ&n tr& c, h& vi&t l&i b&ng than, b&ng máu c&a h& trên nh&ng b& t&ng. Tôi hi&u nh&ng ngày đ&a ng& c đã b&t đ&u. M&i ngày chúng tôi, những ng& i trai tr& ph&i vào r&ng đ&n c&i mang v& cho chúng. Đàn bà, ng& i già & l&i làm v& sinh chung quanh tr&i và n&u ăn. Nh&ng th&c ăn c&a Cao &y T& N&n mang đ&n cho chúng tôi g&m gà cá, chúng tôi ch& đ&c ăn đ&u gà, nh&ng ph&n ngon nh&t là ph&n c&a nh&ng tên lính Thái.

Đánh đ&p hành h& ng& i t& n&n là chuy&n x&y ra m&i ngày. M&i đêm vào lúc cao h&ng anh Bao Th& t&p h&p anh em l&i và b&t hút c&n sa, n&a đêm đang ng& say, chúng d&ng m&i ng& i d&y và b&t n&u chè cho chúng ăn...Chúng là nh&ng con thú đ&i l&t ng& i tàn b&o, m&t nhân tính, hút c&n sa, ma túy nên hành đ&ng c&a chúng quái ác và hung hãn vô ch&ng. Tôi đã t&ng th&y chúng b&t m&t anh vào phòng chúng. B&t anh ta há mi&ng ra đ& cho chúng nh& vào mi&ng. Chúng b&t nh&ng thanh niên tr& v&a hít đ&t v&a la lên " Vi&t Nam ngu ". Chúng b&t h& n&m

xu ng h rau mu ng đ cho đ a hút máu. T i nghi p nh t v n là các cô gái xinh đ p, chúng mu n ai làm gì thì ph i ph c tủng. Nh ng ngày đ a ng c dai đ ng, ngày l i ngày v n có nhi u ng i Vi t t n n đ n tr i và chúng b t làm công c cho chúng. Thù h n ngút ngàn, ng i Vi t v n thâm tr m và bi t nhìn xa, nh n nh c nên không x y ra s ph n kháng nào.

Trong nh ng ngày tháng này tôi quen v i một tên b n tr , h n là h a sĩ, h n thích v t t c nh ng gì h n th y ch chung quanh, h n v c n i ph n n lên gi y. H n có cái tên đ y đ Nguy n Quang Tr ng, đ th ng, can đ m tuy h i nh con. H n đ c nh ng tên lính Thái khoái b i cái tài v c a h n, l m khi h n v c nh ng tranh dâm ô theo yêu c u c a b n lính Thái. H n cũng v c hình qu c v ng Thái Lan trên m t t m tôn xi măng nhân ngày sinh nh t vua Thái. Nh ân s ng đ c bi t này, h n giúp đ khá nhi u ng i trong tr i lúc đó, k c tôi. Chúng tôi đ d dàng thân nhau vì có nhi u đ i m chung là yêu thích văn h c ngh thu t. Nh ng ngày khó khăn trôi qua đ s ng đ h n khi b n có nh ng ng i b n thân cùng chia l a...

M i ngày v n có thêm ng i t i nh p tr i làm cái bia cho b n lính Thái hành h . Ba tôi có l n nói: " Chúng nó có s c m nh b y nh ng chúng ta không đ đây mãi, s có lúc..." Th ng b n tr h a sĩ âm th m v nhi u h n nh ng đ i u ch ng tai gai m t x y ra, k c nh ng n i ch n chính xác, h n ghi chép c n th n chuy n gì, đ đâu...Th a y tôi v n không hi u h n làm cái quái gì v i nh ng b c v đó...Tôi cũng có anh b n thân v n là m t sĩ quan tình báo VNCH tr c 1975, anh v n là k ít nói, ch ng m c, v y mà có lúc anh ph i th t lên "tao s tr v gi i phóng Thái Lan tr c khi gi i phóng Vi t Nam!" S nh n nh c nào cũng có gi i h n.

R i ngày vui cu i cùng cũng ph i đ n, n i ch u đ ng ph i đ c đ n bù, tr i Normol lúc y đã g n 70 ng i đ n theo nhi u đ t cách nhau m t vài ngày, ng i l lâu nh t là 45 ngày, ng i ít nh t cũng 15, 20 ngày. Chúng tôi đ c Cao y T N n đ a đ n m t tr i t n n khác. Sau 5, 6 ti ng xe ch y chúng tôi đ n tr i t n n m i mang tên Banthad. đ đây m i th có v qui c h n, chúng tôi đ c c p phát v n đ ng đ làm nhà, c p phát l ng th c, đ dùng c n thi t đ n đ nh cu c s ng ch ngày đ nh c .

Tr i Bathad vào cu i năm 1988 đã khá hoàn ch nh, có b nh xá, có bác sĩ, có b u đ i n, có nhà th , chùa chi n, và các trung tâm đ y sinh ng . Có ch búa mua s m khá r n r p, nh ng ngôi nhà tranh, tre s p hàng th ng t p thành t ng lô, t ng khu, có c ng đ ng, có ban đ i di n, có văn phòng cao y...Cu c s ng c a chúng tôi đã đ c đ n bù, không còn c nh b hành h ng c đ i...Chúng tôi yên tâm vui s ng, h c hành sinh ho t và ch đ i. Ba tôi g p l i nh ng chi n h u cũ, nh ng ng i lính năm x a l i đ ng ra gánh vác chuy n c ng đ ng, khu xóm. Nh ng ng i lính cũ g p l i nhau n ào ôn l i quá kh . H l p nh ng h i đoàn, gi gìn an ninh tr t t cho m i ng i. H l i là nh ng ng i lính nh năm x a canh gi quê nhà l n n a.

Trở lại Banthad vào thời điểm đó người ta sống chung đì và hy vọng đì nh c, chúng tôi mau chóng hì nh p xã hì t n n m i, h c sinh ng, hì h p sinh ho t và thành l p m t nhóm g m nh ng ng i yêu thích văn h c ngh thu t, nhóm mang tên "H ng Vi t", g m nh ng nhà văn, nhà th, nh c sĩ, h a sĩ...chuyên và không chuyên có chung m t ng n l a tâm huy t, m t thân ph n tha h ng...Chúng tôi sáng tác đ u đ n, làm nh ng t báo nh trong tr i, nh ng t p th, t p nh c...Đó là nh ng đ u b ích giúp chúng tôi vui s ng và ch đ i.

Thời gian này ba tôi làm vi c c ng đ ng tr i, ông quen bi t m t vài nhân viên Cao y T N n và nghĩ đ n vi c kh i t nh ng tên lính Thái Lan t tr i Normol. S vi c khá thu n l i v i s ng h c a nh ng nhân viên cao y. Các tranh v, ghi chép c a anh b n Nguyễn Quang Tr ng đã tr thành v t ch ng, tôi là ng i th o đ n ki n, nhân ch ng là nh ng đ ng bào t n n Vi t Nam.

Đ n m t ngày gi a tháng 6 năm 1990, g n hai năm sau ngày v t bi n, qua bao nhiêu khó khăn th thách, đ n l t tôi ra đi, b n bè đ n t giã khá nhi u, bu n vui l n l n, thì kh mà ra đi v n không n. Tên h a sĩ b n tôi i, h n già đi, tóc tai r r i, nh ng cu c tình h hao qua nh ng tr i t n n khi n g ng m t h n méo x ch đi...H n v n còn i tr i Panat, b i v ki n đã đi vào h i k t thúc, ng i ta c n h n nh m t nhân ch ng ch y u. H n nói v i tôi r ng "Ông ráng s ng cho ra trò nhé!" S ng làm sao cho ra trò đây Nguyễn Quang Tr ng...?

Nh ng ng i lính năm x a đ n đ a ti n ba tôi khá nhi u, bao gi cũng n ào tâm s, cũng niên tr ng, cũng chi n h u, cũng c p b c g i th a, tôi không hi u k lu t nào đã gi i đ i đ u đó mãi trong lòng h, cu c chi n đã k t thúc lâu l m r i mà?

T giã Panat, xe ch y đ n phi tr ng Bangkok đ a tôi đi qua nh ng khu đô th trù phú c a Thái Lan, nh ng xa l ch ng ch t trên cao, tôi ch t nh n ra là Bangkok đã b xa Sài Gòn...quá xa r i...! R i Seoul Đ i Hàn, m i n i ch n đi qua đ u đã l i m t n i x u h v quê nhà. Quê ng i vẫn minh hi n đ i quá! Con ng i h đ i s v i nhau t t đ p l i l ch thi p h n quê nhà mình. R i đ n phi tr ng Los Angeles, tôi nh m t th ng nhà quê l n đ u ra t nh, chóa m t b i hào nhoáng quê ng i, tôi cúi m t, cái vòng tròn t n n đã khép kín, t quê nhà đ n quê ng i tôi đã m t g n hai năm.

Đ n M không bao lâu, tôi nh n đ c tin vui t th ng b n h a sĩ còn i Panat, h n đã cho tôi bi t v ki n đã k t thúc. M t b n án nhi u năm tù đã chia đ u cho nh ng tên lính Thái.

Tôi bật khóc vì sung sướng, tôi không quan tâm đến bản án, những quan trọng hơn cả là công lý đã được thực thi một cách công bằng với người tôi yêu. Ngày nay tôi nhớ mặt mũi, trong tâm tưởng tôi nhớ mặt mũi đôi người niềm tự hào nhân, to lớn, sướng sướng. Tôi đã là người may mắn, đã đi và đến, những còn biết bao nhiêu đến bào thuy nhân quê tôi đã đi mà không bao giờ đến, họ chết trên hoang đảo, giữa biển sâu, trong rừng vắng... Họ là những nhân chứng nghiệt ngã cho đất nước trong một thế kỷ đen tối nhất, không ai có thể thề nguyền kẻ đầy đủ và họ, có lẽ chúng ta là những thuy nhân nhân may mắn hơn nên làm một tưởng đôi cho họ.

Một thế do, dân chúng trong một cuộc sống mới, cuộc đời tôi bước qua một thế kỷ khác không kém bị thế kỷ, tha phẫn, họ và họ không dằn vặt gì với tôi, với bạn... Những có làm sao đâu, chúng ta đã sống cùng khó khăn, họ có thể đó những bài học kinh nghiệm và tôi tin không còn khó khăn nào có thể làm khó được những người tôi yêu. Ngày nay, có dịp đi qua những thành phố lớn trên thế giới, nhìn thấy những thành công của những người tôi yêu năm xưa tôi không ngạc nhiên, họ xứng đáng được nhận những phần thưởng xứng đáng. Âu cũng là bù trừ vậy! Chúng ta đã mất khá nhiều những chúng ta đã làm được không ít, ngày nay thuy nhân nhân đã là cái vụn lớn và tri thức của cả...

Mười lăm năm qua câu chuyện dường như đã trở thành tích...Tôi viết lại những kỷ niệm của riêng tôi để chia sẻ cùng bạn bè, mong rằng chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu đó với những kỷ niệm còn sống trong các trại tị nạn, trên biển, trong dòng đời lưu lạc quê người. Chúng ta đã là thuy nhân của ngày hôm qua, những chính chúng ta đã bắt đầu một thế kỷ mới cho ngày mai, cho những thế hệ tiếp không còn làm...thuy nhân * Xin bạn bè các thế hệ cho các sai sót về những địa danh trong chuyện kể, bởi vì người viết ghi lại theo tên gọi, có thể khác biệt với phiên âm.

:::Nguyễn Hoàng::: *Họ tên: Christopher Nguyễn * Bút hiệu thường dùng: Nguyễn Hoàng * Tuổi: Qua 40 một chút.

* Trình độ văn hóa: Đại học (Việt, USD) * Công việc hiện tại: Chủ nhân của một công ty ở Salibury, MD. Xuất bản năm 1988 đến Thái Lan. Thành lập nhóm văn bút Hoàng Việt tại trại tị nạn Thái Lan (Pantnikhom và Banthad) từ năm 88 đến 90.

* Đã xuất bản: Hoàng Việt 1, Hoàng Việt 2.

Truy n C Tách Vi t L i

Tác Giả: Nguy n Ho àng

Thứ Hai, 06 Tháng 4 Năm 2009 23:05

* Truy n t p th "Ph ng"

* Truy n t p truy n ng n:" Ngày Mai" (1988-1990 trong tr i t n n) * C ng tác v i báo Đ ng S ng (t 1989- 1992) t tr i t n n đ n khi báo đình b n.

Thành p nhóm Âu L c (1991-1992 t i Orange Country CA) In "Truy n t p Âu L c 1" năm 1992

* Vi t cho Hoa L (Houston), Đ i Vi t (Fall Church t năm 1997 đ n 2000) Hi n đ ang s ng t thành p Salisbury, ti u bang Maryland.

**Vi t lách nh m t s g i g m, làm cân b ng cu c s ng v n không nh ý l m.